

Tipus i anècdotes

Rememora:
Ferran
SALAMERO

«l'Enric i en Lluís»

Eren germans l'Enric i en Lluís i els dos tenien negoci de cansaladeria establert dintre el cercle de l'antic Granollers; l'Enric, al carrer de Santa Anna i en Lluís, al de Sant Roc. No es tracta pas de biografiar l'un o l'altre, ni ficar-me en la seva vida privada, però —pel seu caràcter obert— el recordar-los, aquest any que no fem Fires (ells que tantes Ascensions visqueren), ho crec un de narrativa... encara que també altres en són acreedors.

Per no seguir un ordre meritori, fruit solament d'un impuls espontani, fa que aquestes rememorances siguin «una tómbola» i toca a qui toca... com a les quinielles. Avui, han sortit els senyors Ganduxer!

PODRIA PARLAR-VOS D'EN LLUÍS, EL DE SANT ROC

Molt murguista, era en Lluís. Un dia que estàvem pintant-li la botiga, mig esverat, ens va dir:

—Aquest color és molt fort!

—Deixi que s'assequi i... veurà com s'aclareix.

No va quedar molt convençut, però... en veure la veritat, ens engegà:

—Més mèrit té la transformació que faig jo! Amb la sang vermella del tossino preparada... un cop bullida (emmocada), faig sortir-ne la botifarra negra!

Al número 1, de Sant Roc, hi vivia la senyora vídua Pibernat... amb una minyona «ferma» i instruïda... que es passava moltes estones llegint la «vida dels Sants» a la senyora; com que ja era gran, un dia... la senyora Pibernat es va morir!

Llavors, en Lluís, va fer el «gran negoci» casant-se amb la minyona i, així, no va haver de pagar-la!

Ara que, per transformació, la feta pel fill d'en Lluís, en Joan Ganduxer i Sumoy que, la cansaladeria del davant la gorristeria de les germanes Parramón, l'ha convertit en una eficient Gestoria que dona pa a tota la família.

L'ENRIC, A SANTA ANNA, TENIA CLIENTELLA DE TOTA LA COMARCA

Dient que el carrer de Santa Anna estava dintre el rovell de l'ou del mercat, no crec errar-me de molt. Allà, a la cansaladeria —llegums i cereals—, l'Enric servia a bona part dels pagesos de la rodalia que venien a vendre al mercat i a proveir-se dels articles dels que estaven mancats.

Tenia una bona ajuda amb la seva esposa i, també, amb la Rosita la seva filla.

Intendent Mercantil, el seu fill Marian Ganduxer i Relats, va ser Secretari del Sindicat de Pagesos i Ramaders, creant-se posició i nom, adquirint molta influència; va haver-hi temps en el que el Governador i altres personalitats, abans de passar per l'Ajuntament, ho feien primer pel Sindicat.

El fill de l'Enric, amb cinc cèntims per quilo de les patates que controlava el Sindicat, ajudava a resoldre la Fira de l'Ascensió quan va començar a allargr-se de dijous a diumenge.

Actualment, encara segueix essent important i influent, en Marian, el fill de l'Enric!

PRIMERA PARTE CANCIONES DE REPERTORIO

SEGUNDA PARTE «PAPA BOLERO»

Cuento cantado de Manuel Picón

La definición formal «cuento cantado» es, tal vez, la única que cabe a este trabajo. Aunque una pequeña parte del relato es hablado, la historia se canta y la historia es un cuento, discurre dentro de los márgenes que el cuento impone: planteo, desarrollo y fin o desenlace.

Sin embargo, lo esencial no es el hallazgo de este lenguaje, sin la historia y el personaje en sí mismos. Papá Bolero, nace, vive, anda y envejece en el cuento. Es un negro, tal vez uruguayo, bailarín por ancestro, caminador por necesidad, embrujado por la violenta realidad del mundo que recorre bailando, envejecido y derrotado por el dolor que su bañel recoge en las plantaciones, en las minas, en los burdeles, en la gente. Trabaja hombro a hombro y por las noches, junto a los fogones o en los tugurios de pueblo, baila para sus compadres. Los caminos los recorre sumido en el oscuro torrente de «braceros» que deambula por el continente

recogiendo cosechas de algodón, arañando la entraña de los sacavones o arriando ganado. Cuando llega a su meta, y el sueño de ser bailarín famoso estalla sobre un escenario, des-parramando esquirra sde miseria y maravilla, el cuento cobra su sentido y entra en su final.

El ritmo de los tambores, a veces balanceo de carretón, otra vez exaltación dolorosa y enfurecida, el canto, siempre rozando los extremos del murmullo o el grito, y el estridente color de la tierra americana componen el lenguaje de este «cuento cantado».

OLGA MANZANO
MANUEL PICON

Los creadores de «Fulgor y muerte de Joaquín Murieta»

Con el GRUPO KARAVA
RICARDO STEIMBERG

JUAN CARLOS FERNANDEZ

JOSE MARIA SILVA

JORGE CHOPÍ BADO

Ambientación escénica

ABEL RASSKIN

Libro, música y dirección

MANUEL PICON

DIVENDRES, 27 MAIG

7 tarda - 10'30 nit

SALA SANT ESTEVE

GRANOLLERS

Organitza: T.A.C.